

Autor: Morgoth

V poslední době jsem zaznamenal strmý nárůst pesimismu a zoufalství mezi čelními představiteli „alternativní pravice“: každý jako by na svých nejrůznějších platformách hořekoval nad hnutím bez jasného směřování, jež těžce úpí pod stále drakoničtější cenzurou, ať už z rukou internetových společností, případně našich politických protivníků.

Překvapení a šok z toho, že naši nepřátelé užívají své síly k naší neutralizaci, jsou však samy o sobě známkou nedostatečně vyvinuté schopnosti pravicového disentu pohlížet na sebe v širším kontextu, případně ideologickém rámci. Naše hnutí se rádo opájí romantickými výjevy Sparťanů, římských legií či Wehrmachtu, což ostatně chápu, ale v moderním světě máme mnohem blíže k Vietkongu. To sice samozřejmě byla marxistická skupina – Vietkong doslova znamená „Rudí Vietnamci“ – ale tak jako tak se s velice omezenými zdroji postavila mnohonásobně silnějším protivníkovi a zvítězila.

Ironické je potom i to, že vlastně bojujeme proti témuž nepříteli jako kdysi Vietnamci: globálnímu kapitálu, který jako svou drtivou pěst využívá Ameriku. Čím byla pro severní Vietnamce džungle, tím je pro pravicový disent a nacionalistický populismus internet. Cílem globálního kapitálu ve vietnamské válce bylo zabránit rozšíření marxismu ze severu Vietnamu i na jih; dnes usiluje o rozdrčení rostoucích nacionalistických nálad mezi svým vlastním obyvatelstvem.

S gerilovým bojem si sice obvykle spojujeme muže v černých pyžamech, partyzáni měli však mnohem širší taktickou paletu než jen vyskočit z koše na rýži a vyprázdnit do procházející americké hlídky zásobník z Kalašnikovu – velice zběhlí byli také v ideologické subverzi. Opustím dnes módní žargon typu „redpill“ a budu se držet výrazů jako subverze, protože když se na něj podíváme zblízka, právě to dnes pravicový disent dělá.

Operační zásada Vietkongu zněla „Organizace, znervózňování (v originále *agitation: agitate* /z lat. *agitare* – pohánět/ – pozn. DP), povstání“. Jistě vám neušlo, že povstání je až poslední fází plánu a sám jsem přesvědčen, že dřívější nacionalistická hnutí neuspěla právě proto, že zcela vynechala fázi prostřední: vytvořili stranickou organizaci, aby následně čelem napochodovali proti celému systému v jeho nejsilnějším bodě.

Vietkong svým neustálým dorážením úspěšně popuzoval americkou armádu, protože současně byl „všude a nikde“. Drát u krabičky cigaret mohl odpálit nálož, zamaskovaná dřevěná bodla byla pomazána fekáliemi a šestnáctileté děvče jedoucí okolo na bicyklu klidně mohlo vhodit do baru, kde odpočívali vojáci, ruční granát. Nic z toho nebylo pro americký kolos smrtelným úderem, ale celkový psychologický tlak vojáky nesmírně vyčerpával a doháněl vrchní velení k šílenství.

Americké ozbrojené síly reagovaly srovnáním celých vesnic i kusů džungle se zemí napalmem a nahodilou střelbou do vesničanů, kteří si jen hleděli svého – ocitli se tak v situaci slona, který se snaží zadupat mravence. Vietkongu se tím nabídla příležitost přijít mezi vesničany s Marxovými a Ho Či Minovými spisky a vysvětlit jim, že právě tady a teď je kapitalistické monstrum masakruje na jejich políčkách a domovech. Jde o názorný příklad využití váhy a síly protivníka proti němu: americká síla přímo vedla k rozšíření marxismu a komunismu do Jižního Vietnamu.

Mnozí lidé z nacionalistického prostředí s rozhořčením reagovali na intenzitu nejnovějších cenzorských opatření, jež proti nám užívají – ale *přesně k tomu musí dojít!* Trik spočívá v tom zůstat v podzemí, přestát tam nejhorší bouři a následně se vynořit na povrch mezi obyvatelstvo a vysvětlit mu, proč se to všechno děje a proč jsme měli už od začátku pravdu.

Znervózňovat protivníka: neúnavně dorážet, provokovat a podkopávat systém, vyčkat na jeho zuřivou odpověď – a tu pak využít k dalšímu podvracení a indoktrinaci obyvatelstva proti systému.

Vietkong vybudoval ohromnou síť podzemních tunelů – což je hádám podobně dobrá analogie s naším internetem jako džungle. Zde v bezpečí přežili nálety a organizovali svůj boj, zatímco na džungli nad nimi dopadaly bomby – jen aby se následně rozptýlili mezi lidmi. Znovu tak narážíme na nový problém systému při boji s protivníkem, který vypadá i zní jako všichni ostatní kolem něj a který skrývá své přesvědčení – systém neví, koho napadnout, a tak se zdrojem paranoie a podezření stává celá populace.

Protibělošská globalistická „charitativní“ organizace Hope Not Hate ve své výroční zprávě pro rok 2018 píše:

Podobně jako změnil naše společenské, ekonomické a kulturní životy, zapříčinil internet a bouřlivý vývoj sociálních sítí v posledním desetiletí ohromné změny také ve světě politiky.

Obzvlášť to pak platí pro krajní pravici a sociální sítě i plejádu ještě novějších technologií a platforem, které jí otevírají nové způsoby, jak rozšířit svůj aktivismus za hranice svých tradičních organizačních struktur.

Proti této mnohohlavé sanii se těžko bojuje tradičními prostředky, protože ji nelze srazit hlavu podobným způsobem jako politické straně nebo krajně pravicové skupině.

Pokud budeme vyčkávat na sjednocení krajní pravice, abychom se pak mohli *en masse* zmobilizovat proti tomuto protivníkovi, riskujeme proměnu společnosti tisíciokami lidí, kteří podrývají její základy a přitom propagují celou sadu krajně pravicových myšlenek.

Hope Not Hate tím vysílá svým pánům v elitních think-tancích a lobbistických skupinách z Washingtonu, New Yorku a Londýna zprávu, že pokud nebude odpor potlačen ve druhé fázi, bude takřka nemožné vyhnout se následujícímu stádiu – povstání.

Židovský historik Max Boot při projevu k vydání své knihy *Invisible Armies: An Epic History of Guerrilla Warfare From Ancient Times to the Present* (Neviditelné armády: Epické dějiny partyzánské války od starověku do současnosti) před Radou pro mezinárodní vztahy prohlásil, že:

Moderní válka je z 80% PR.

Architekti „liberální demokracie“ ve své volbě – buď umožnit volnou cirkulaci a výměnu myšlenek, které ji podkopávají a které se nakonec propracují až do světa reálné politiky, nebo se pokusit udusit tyto myšlenky v zárodku, znemožnit jejich rozšíření, a tak ovšem oslabit svou vlastní legitimitu – volí druhou možnost. Pravicový dissent to bude muset přestat a postrkávat systém v procesu jeho radikalizace kupředu, to vše před zraky stále znepokojenější veřejnosti.

Vypůjčit bychom si mohli i jednu z nejslavnějších vět o vietnamské válce: „Abychom zachránili liberální demokracii, budeme ji muset zničit.“

Vietnamcům se v konečném účtování brilantně podařilo využít své omezené zdroje: nic nepřišlo nazmar. Problém nacionalistického hnutí spočívá podle mě v zabředávání do příliš dovnitř zahleděné subkultury, které lidé mimo ni nerozumí a ani je nezajímá. Vezměme si třeba idiotství „*thot-patrol*“ (zde se tak označuje s misogynií flirtující reakce na přítomnost a

roli prominentních ženských hlasů v širším anglofonním nacionalistickém hnutí jako **Lauren Southernová**, **Tara McCarthyová** nebo **Brittany Pettiboneová** koncem roku 2017 – pozn. DP): pohledné dívky a ženy coby ideologické nástroje šíření subverzivní propagandy na oblíbených YouTube kanálech čelí výpadům z vlastních řad, protože muži uvnitř hnutí záměrně omezují a ochromují naše prostředky k dosažení a konverzi co největšího počtu lidí. Vietkong by nejspíš tyto muže, jejichž konání natolik očividně směřuje proti cílům hnutí, odvedl někam na pole a vypořádal se s nimi kulkou do zátylku.

Levicovým revolucionářům se podařilo dodat jejich věci nádech romantiky a dobrodružství, vytvořit ducha kamarádství a jednoty tváří tvář nebezpečí a nejistotě, a tak svůj boj glorifikovat – to vše navzdory ideologii vystavěné na nestravitelných, materialistických Marxových výpotcích.

Odpor totiž nespočívá jen v samotném aktivismu – patří do něj i setkávání se s přáteli nad skleničkou, schůzka s pohlednou dívkou z prostředí hnutí nebo dlouhé procházky vyplněné debatami o politice a ideologii.

Na Západě ve skrytu roste nová pátá kolona – a jsme jí my, což si musíme jasně uvědomit a přijmout za vlastní.

Úvaha **Lessons From The Vietcong** vyšla na stránkách **Morgoth's Review** 31. března 2018.